

kun viste et Underskud paa 273,000 Kr. Og det var ganske umuligt for Københavns Kommune den Gang at være vidende om, hvilke Foranstaltninger man tilsigtede i Regeringskredse og her paa Rigsdagen. Hvad der har været en meget virkende Aarsag til, at Københavns finansielle Stilling er saa daarlig, er, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds selv har oplyst, de meget omfattende Love, som Kommunen faktisk er bleven tvunget til at tage Konsekvenserne af, ikke alene Love med humane Formaal, men ogsaa og særlig Lønningslove. Det har kostet Kommunen ca. 2 Mill. Kr., for at den paa det sidstnævnte Punkt kunde følge i Statens Fodspor. En Del af Lønningsforhøjelserne, nemlig Forhøjelserne af Lærerlønningerne, blev Kommunen jo tvungen til. Det vilde være ganske umuligt at holde den store Stab af Lærere nede paa den Løn, den havde, naar Staten sagde til Kommunen: Hvis I forhøje Lærerlønningerne, faa I saa og saa stort Tilskud. Ganske vist faar den ikke en Gang en Fjerdedel af det Beløb, den maa udrede, for at Afstanden mellem Købstadlærerlønninger og Lærerlønninger i Hovedstaden kunde vedblive at være den samme som hidtil. Forholdet er jo det, at trods det, at denne Afstand endnu er bevaret, siges det i Lærerkredse, at den Merlønning, som vi betale i Forhold til Købstæderne, er for ringe i Forhold til Forskellen i Levofod mellem Provinserne og København. Men ikke desto mindre koster jo Lønnens Stigning og de forandrede Anciennetetsberegninger Københavns Kommune ca. 800,000 Kr. aarlig. Dernæst kom der jo herfra Lønningslovene for de 4 Etater, hvorved man satte den lang overvejende Del af de almindelige Bestillingsmænd op til Slutløn af 1,740 Kr. København har jo en meget stor Stab af lignende Tjenestemænd, som indtil da havde en Slutningsløn af 1,400 Kr. Der virkede Eksemplets Magt ganske naturligt saa stærkt, at Kommunen maatte følge efter og ikke under de stigende Konjunkturer, som den Gang vare paa Levnedsmidler og andet, kunde holde sine Tjenestemænd nede paa en saadan Løn, naar Staten som den toneangivende gik i Spidsen. Kort sagt, Lovgivningsmagten har her tvunget

Kommunen ind paa Udgifter paa 2 Mill. Kr. om Aaret, som Kommunen ikke kunde være vidende om vilde komme, i alt Fald kunde den ikke være vidende om dens finansielle Rækkevidde paa det Tidspunkt, da disse Lovforslag bleve udarbejdede.

Men siden er der jo sket meget andet. Jeg tænker paa Lovene, som bleve vedtagne i 1908, de berømte Love Nr. 130 og 131 om Underholdsbidrag til Børn. Der budgetteres paa det Budget, som vi nu for nylig have faaet forelagt, og naturligvis i Henhold til de Udgifter, som allerede have været afholdte dertil, en aarlig Udgift for Københavns Kommune paa 750,000 Kr. Det vare vi heller ikke vidende om. Der blev i Foraaret her paa Rigsdagen vedtaget en lille Lov, foranlediget ved den voldsomme Arbejdsløshed, om fortsat Hjælp til de arbejdsløse. Vi fik ganske vist samtidig Lov til at forhøje Skatteprocenten med $\frac{1}{4}$ pCt., men denne Kvartprocent vil sikkert ikke dække det, Københavns Kommune vil komme til at bløde her. Det var jo Forslagsstillernes oprindelige Hensigt den Gang, at Staten burde have baaret disse Udgifter, men Staten kastede det hele over paa Kommunen, og det var jo for saa vidt ganske naturligt; da Kommunen har Forsørgelsespligt overfor sine Borgere, maa vi tage Konsekvenserne deraf og betale, hvad det koster, for at ikke værre Kalamiteter skulle indtræffe.

Det har været et staaende Emne her paa Rigsdagen, særlig nede i det andet høje Ting, gennem Tiderne at beskyldte Københavns Kommune for Karrighed overfor de alderdomsforsørgede. Der er i den Retning sket nogle Forandringer, saaledes at de gamle nu faa noget mere Hjælp. Paa denne Konto er altsaa vort Budget ogsaa steget; men den højeste Hjælp, de endnu faa, efter den Skala, vi have fastsat, er jo dog ikke mere end Halvdelen af, hvad det vilde koste os, hvis vi selv skulde tage dem ind paa Alderdomshjem og forsørge dem der.

Det, som har bedrøvet mig i nogen Grad, er det, at det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), synes jeg, i særlig Grad har gjort sig til Talsmand, ikke alene for de faa Tusind, som altsaa faa en Skatteforhøjelse, men i særlig Grad for de 79 Rigmænd, som dog vist ikke have